

самою, жінки і мужі Елісси, — ідіть тішитися побідою і почитайте героїв, лицарів та ефебів, — і будьте повні погорди до трівожних мужів і боязких брехунів і несіть на тарпейську скалу все, що бесиле і кволе, — а я, поховавши Анандра в його землі, скажу тому варварському народові над Чорним морем про Золотий щит Елляди, про радісну відвагу і радісні діла, про бадьорих мужів і вигаданих Зміїв, скажу тим забобонним варварам, щоб не боялися ні судьби, ні небес, ні богів — щоб вчилися від дитини з веселим усміхом Леонтіяда убивати хитрих Зміїв . . .

І Каллія відвернула обличчя своє і закрила його шатою і ведена жінками подругами, з якими мала оплакувати мертвого Анандра, відійшла опечаленна у двір. А на святих вершках осяяного вечірньою озарою Акрополіса стали рожеві проміні поволи вгасати, і сірий серпанок сумерка вгортав дорійські колюмни мраморніх Пропилеїв, та білі стіниПартенона, озолочені верхиЕрехтейона і вседовкруги. Тільки боговита постать Палляди Атени видніла ген на найвищій висоті гори могутніми обрисами крізь сумерк і вечір, крізь сутінь і западаючу мряку, недосяжно високо над містом і просторами довкола — наче поглядала б та досягала своїм вічно вартуючим оком далеку Саламіс і Егіну, маєріючій Істмос і заливи, сині гори і скали Арголіди та Аркадії, щасливі острови та блакитні хвилі Егейського моря.

У. С. С. Василь Вишиваний.

НАДІЯ.

(Посвята Гуцулам.)

О хмари, що в сторони рідні ідете,
Гуцулів всіх щиро вітайте —
О птиці, що в гори на південь пливете
З вітанням од їх повертайте.

В неволі самотний я тужу й сумую,
Далеко народ мій і гори —
І, зданий на ласку судьби, тут нудьгую,
Мій Боже, дай знести це горе.

Я сильно надіюсь, що прийде хвилина,
Весь світ запалає огнями —
І воля народів, щаслива година
Й братерство воскресне між нами.

В неволі . . .

* * *

З далека чую згуки тихі,
Несуться тужно і поволі,
Згучать вони, як рідна пісня,
Якої ще не чув ніколи . . .

З верхів далеких гень несеться,
Глибоко в серце заглядає —
Все рідний край у ній я бачу,
Вона весь біль мій усуває.

Солодко так згучить і мило
В краю Гуцулів, в полонині —
І повна радощів для тебе
Згучить у серці й батьківщині

Л. К.

Рим.

(Від власного кореспондента).

В остатні часи серед італійського громадянства знов прокидається інтерес до українського питання. Причина стара — чисто економічна. Як відомо читачам „Волі“ з окремих дописів, з передрукованих інтерв'ю українськими представниками в Італії, тутейші фінансові і торговельні кола з перших днів приїзду наших місій виявляли великий інтерес до нашого ринку. Наші представники були запрошені на зїзди цілих торговельних округ. Після зїзду одного з синдикатів в Бресчї їм дана була змога ознайомитись з італійською текстильною промисловістю. Виявилась дуже інтересна для нас і для Італійців деталь. З увільненням українського мануфактурного ринку від московських продуктів Італія могла-би засипати нас цілим своїм текстильним товаром, і то по далеко дешевшим цінам, ніж це Москва робила. Цеї думки були не тільки представники Мілянської торговельної палати, але і інших, як напр. Римської, Неаполітанської. Окремі представництва готові були вложити десятки мільонів лір в банк, головною метою котрого було б підтримка італійсько-українських торговельних зносин.

Багато разів римські торговельні кола добивались від наших представництв яких небудь конкретних кроків. Багато раз вели з ними переговори ріжні торговельні представництва. Але, на жаль, в такій формі і так вяло і неенергійно, що у Італійців пропала всяка охота далі розмовляти; бо утворилось вражіння, ніби Українці:

— Димом торгують! . .

Коли запанував був на деякий час на Україні Денікін, Італійці погузули товарами скілька кораблів і без всяких розмов відправили їх в Новоросійськ. Товари були — мануфактура, хемічні препарати, деякі машини, бронзові сити для млинів. Назад привезли сирівці,